

τόν επίουσιον, πιεζόμενος από την ανάγκη, και μεγαλοφυής ακόμη αν εινε, ουτε το δεκατον της εσωτερικης του δυναμειως ειμπορει να αναπτύξη. Εαν δε ο πτωχος αυτος εινε κοινός ανθρωπος, —αλλοιμονον! ουτε καλός δεν ειμπορει να φανή, διότι και η καλωσύνη ακόμη χρειάζεται χρήματα. Κυττάξατε γύρω σας. Ποίους ο κόσμος ονομάζει καλούς γονεές, καλούς υιούς, καλούς αδελφούς; Οσους έχουν χρήματα και ειμπορούν με αυτά να τρέφουν, να ένδύουν, να υποστηρίζουν και να φιλοδώρουν τους συγγενείς των. Οι πτωχοί εινε... πτωχοί. Ειμπορεί να έχουν καλήν καρδιάν, αλλά...εις τι χρησιμεύει;

λήσουν το ύψιστον τουτο καθήκον και πρὸς τὸν ἑαυτὸν των και πρὸς τοὺς ἰδιούτους των και πρὸς τὴν κοινωνίαν. Κατόπιν μετεμελήθησαν, ἀλλ' ἦτο ἄργά. Σὰς εὐχομαι νὰ μὴν αἰσθανθῆτε ποτὲ τιαύτην τύφιν και μεταμέλειαν, και σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ περιφρονῆσετε ποτὲ τὸ χρήμα. Ὅσοι ἔχετε πολὺ πλουσίους γονεές, εἰσθε βεβαίως ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν τύφιν και μεταμέλειαν, και σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ περιφρονῆσετε ποτὲ τὸ χρήμα. Ὅσοι ἔχετε πολὺ πλουσίους γονεές, εἰσθε βεβαίως ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν τύφιν και μεταμέλειαν, και σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ περιφρονῆσετε ποτὲ τὸ χρήμα. Ὅσοι ἔχετε πολὺ πλουσίους γονεές, εἰσθε βεβαίως ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν τύφιν και μεταμέλειαν, και σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ περιφρονῆσετε ποτὲ τὸ χρήμα. Ὅσοι ἔχετε πολὺ πλουσίους γονεές, εἰσθε βεβαίως ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν τύφιν και μεταμέλειαν, και σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ περιφρονῆσετε ποτὲ τὸ χρήμα.

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

Η'.

Σήμερα η κυρία Λιλίκα περιμένει επίσκεψη. Θα έλθη η κυρία Φιφή. Η κυρία Φιφή εινε πολυ καλό κοριτσάκι, επιτήδειο και έξυπνο, και φημιζεται δια τόν λαμπρόν τρόπον που ανατρέφει την πολυμελή της οικογενειαν. Έχει ξεη παιδιά, τρία κορίτσια και τρία αγόρια, όλα καθαρά πάντοτε και καλοντυμένα, μολονότι η μητερουλα των τα περιποιείται μόνη της, χωρις να την βοηθή κανείς.

πορούσε να την ευχαριστήση περισσότερο. Αλήθεια, όταν οι έπαινοι εινε ειλικρινεις και δίκαιοι, εινε η καλλιτέρα ηθική ανταμοιβή, και γι' αυτό η Λιλίκα έχει κάθε δικαίωμα να υπερηφανεύεται για τους επαινους άκουσε.

Είπε λοιπόν κατευχαριστημένη. (Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Οι σκύλοι μας έπληθισαν. Ένας από αυτούς, πελώριος, μαλλιαρός, μου έκανε χαρές, κουνών την ουρά του, και όμως αν άπαντούσε τόν μαύρον, θα τόν εξέσχιζε. Κατόπιν παρουσιάστησαν και οι άνθρωποι, κάτι γίγαντες έως εκεί-πάνω. Κυνηγάτε ένα μαύρον; ηρώτησεν η Μπιούττη. — Ναι. Μήπως πέρασε από εδώ; — Όχι. Γιατί τόν κυνηγάτε; — Πρὸ δύο ετών, ένας μαύρος έσκότωσε ένα λευκόν. Αποφασίσαμε να πιάνουμε κάθε μαύρο, που θα έτολμούσε να πλησιάση τὸ χωριό μας... Αὐτός εινε ο αδελφός του φονηά. Ηλθε δια να ποδείξη οτι ο αδελφός του έσκότωσε τόν λευκόν άμυνόμενος!

— Γιατί τότε να τόν πιάσετε; ηρώτησα. — Διότι αυτό εινε αποφασισμένο από πριν. Τί φρίκη!..

Εκάθησαν κοντά μας και ώμιλούσαν. Ήταν καλοί άνθρωποι, φαιδροί, ευγενικοί. Ένας από αυτούς, ο ίδιος που ήθελε να πιάση τόν μαύρον με τα χέρια του, παρετήρησε οτι είχα μίαν πληγήν εις τόν ώμον και μου έδωσε μίαν άλοιφή, να βάλω να μου περάση. Εύσπλαγχοι πρὸς τους λευκούς, σκληρότατοι πρὸς τους μαύρους...

— Κατωρθώσατε τελοσπάντων να σώσετε τόν άπάη; ηρώτησεν ο Σάσας, άνυπόμονος.

— Ναι. Οι διδχατάι του έφυγαν σε λίγο. Τότε η Μπιούττη εφώναξε του μαύρου να κατέβη. Έπεσε στα πόδια μας, χύνων δάκρυα ευγνωμοσύνης. Τον πήραμε μαζί μας ως τόν σιδηρόδρομο. Μ' έλ' αυτά η Μπιούττη επέμενε οτι ήταν ένοχος. Απλούστατα γιατί ήταν μαύρος! Αὐτό όμως δεν την έμπόδισε να τὸν μπαλώση την μπλούζα του και να τὸν δώση λίγα χρήματα για τὸ ταξίδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ο πρώτος σταθμός

Τα άλογα έπροχωρούσαν με κόπον. Παντού γύρω άμμοι. Ουτε ένα σύννερον εις τόν ουρανόν, ουτε ένας θάμνος εις την γην. Μεγάλα άρπακτικά όρνεα διέσχιζαν τόν αέρα, κινούντα άργά τὰς βαρείας των πτέρυγας. Επιτέλους η άμαξα έσταμάτησεν εμπρὸς εις ένα σπιτάκι μοναχικόν και οι ταξειδωτάι άπεβιθάστησαν.

(*) Ίδε εικόνα φύλλου 9ου, σελ. 69.

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΑΤΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Ε'. (Συνέχεια)

ΔΟΜΙΣΟΛ, καθ' έναυτὸν : — Τρελλάθηκε τώρα κ' η δουλα!.. Μωρέ τί σπιτί εινε τοϋτο;.. ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Έ! τί έπαθεσ, Σταμάτα; ΣΤΑΜΑΤΑ, δείχνει κατά τὸ παράθυρον. — Να εκεί-πέρα, ε'το λαχανόκηπο. Είν' ένας ανθρωπος που μας κλέβει τα πεπόνια και κάθεται ήσυχα και τὰ τρώει.

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Τα πεπόνια μου; Καλέ τί λες εκεί; Αλήθεια; ΣΤΑΜΑΤΑ. — Μα νά, κυττάξετε και σεις... ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑ. «Μανιώδης όρμη έξω.» (Σελ. 77, στ. 6')

και πλησιάζει τὸ παράθυρον : — Αλήθεια! μπά διάβολε! Αλήθεια!.. Το τουφέκι μου γρήγορα, Σταμάτα, τὸ τουφέκι μου!.. Θα τὸ δείξω εγω' αυτου του κυριου πὸς τρώγουν τα ξενα πεπόνια... (Η Σταμάτα τρέχει και τὸ φέρνει τὸ τουφέκι του, ο κυριος Αγαθαάκης τὸ άρπάζει και μανιώδης όρμη έξω.)

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ, φωνάζουσα και προσπαθοῦσα να τὸν κρατήση από τὴν ρεδιγκόταν : — Μή, μή! Στάσου! Αχιλλέα μου, πὸς πᾶς; Φοβάμαι!

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Μη φοβάσαι τίποτε! Αφισέ με! (Αποσιπάται και φεύγει.) ΔΟΜΙΣΟΛ, καθ' ιδίαν. — Σίγουρα αυτος ο τρελλός θα κἀμη κανένα φονικό.

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ, συνάπτουσα τὰς χειράς με άπελπισίαν. — Ω Θεέ μου! Τί καὸ μάς η̄ρε πάλι σήμερα!.. ΣΤΑΜΑΤΑ, παρακλονθοῦσα τὰ γινόμενα από τὸ παράθυρον. — Νά, νά, ο κυριος έγρᾶψε τόν κλέφτη. Ο κυρ Θωμάς ο περιβολάρης και η κόρη του τρέχουν να τὸν βοηθήσουν. Πᾶ, πᾶ, ξυλο που τρώει ο κακομοίρης! χαστουκίες, γροθιές, σκουποξυλιές,

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Πᾶς; τί; τί λείε; ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Του λόγου σου προσκεκλημένος μας; ΑΙΝΑΡΑΣ. — Έτσι φαίνεται. Ηλθα εδώ κατά πρόσκλησην ευγενεστάτην τῶ

κλωτσιές, απ' όλα!.. Καλά να πάθη ο κλέφταρος!.. Νά, νά, τώρα τὸν φέρνουν κατά δᾶ.

ΣΚΗΝΗ Σ'.

Οι αυτοί, ΑΙΝΑΡΑΣ, ΚΥΡ ΘΩΜΑΣ, ΜΑΡΙΝΑ. ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, εισέρχεται θριαμβευτικῶς, πάλλον τὸ τουφέκι του. — Εμπρός, εμπρός! κοπιάστε μέσα! Θα τὸν ανακρινουμε τόν άθλιο! ΚΥΡ ΘΩΜΑΣ, σπρώχνων εμπρός του τὸν Αιναράν με ένα δικρανον εις τὸ χέρι : — Κουνήσου λοιπόν, λωποδύτη!

ΜΑΡΙΝΑ, κτυπῶσα και αυτή τὸν Αιναράν με μίαν σκούπαν : — Μα δὲ θά πάρης τὰ πόδια σου παλάνθρωπε, κλεφτοπεπονά!;...

ΣΤΑΜΑΤΑ, με κρανήγην εκπληξείως : — Α! Κυρία, εινε ο ανθρωπος που ήλθε για τὸ πιάνο. Καλά τὸν εκατάλαβα εγω' από τὰ μουτρά του, πὸς εινε παλάνθρωπος!.. ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Δεν χρειάζεσαι πια εδώ, Σταμάτα. Καλλιτερα να πᾶς στην κουζίνα να φέρης τὸν άστακό.

(Η Σταμάτα εξέρχεται βραδέως, εκδηλοῦσα διά νευμάτων και μορφασμῶν τὴν βαδυτάτην της περιφρόνησην πρὸς τὸν Αιναράν.) ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, πρὸς τὸν Αιναράν, τὸν όποιον εξακολουθοῦν να κρατοῦν

«Κουνήσου λοιπόν, λωποδύτη!...» (Σελ. 77, στ. γ')

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Μή φοβάσαι τίποτε! Αφισέ με! (Αποσιπάται και φεύγει.) ΔΟΜΙΣΟΛ, καθ' ιδίαν. — Σίγουρα αυτος ο τρελλός θα κἀμη κανένα φονικό.

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ, συνάπτουσα τὰς χειράς με άπελπισίαν. — Ω Θεέ μου! Τί καὸ μάς η̄ρε πάλι σήμερα!.. ΣΤΑΜΑΤΑ, παρακλονθοῦσα τὰ γινόμενα από τὸ παράθυρον. — Νά, νά, ο κυριος έγρᾶψε τόν κλέφτη. Ο κυρ Θωμάς ο περιβολάρης και η κόρη του τρέχουν να τὸν βοηθήσουν. Πᾶ, πᾶ, ξυλο που τρώει ο κακομοίρης! χαστουκίες, γροθιές, σκουποξυλιές,

